

отъ думитѣ „но свърши“, а втората — отъ
шестъ думи, отъ които две трисрични и една
— последната — четирисрична, свързани така,
че придаватъ ритѣма на постепенното зами-
ране на грѣма.

Сжщото остро съчувствие къмъ чуждото
страдание и сжщиятъ трагиченъ тонъ откри-
ваме и въ другитѣ две социални пѣсни „Ар-
менци“ и „Заточеници“.

Арменци. Съ патоса на отчаянието си
„Арменци“ напомня „Въ механата“: и тукъ и
тамъ тежка изгнаническа мжка, която става
безизходна при безсилието да се отмѣсти на
тиранина — у Ботѣова той „върлува и без-
чести край нашъ роденъ“, а у Яворова е „ти-
ранинъ бѣснѣещъ, кръвникъ безпощаденъ“.
Но мжката у Ботѣова се разразява въ буйно
негодувание — елегията се превръща въ ядо-
вита сатира, докато у Яворова тя се напла-
стява въ гжсти, давящи вълни (октави съ
12 и 11 срични стихове, а у Ботѣова — 8 срич-
ни). Най-голѣмо вътрешно напрежение има въ
третата строфа — тамъ е дадена градацията
на отчаянието (съ засилващитѣ се повторе-
ния на че):

Тѣ пѣятъ... И дива е тѣхната пѣсенъ,
че рани разяждатъ ранени сърдца,
че злоба ги дави въ кипежа си бѣсенъ
и сълзи изтисква на бледни лица...
Че злъчка препълня сърдца угнетени,
че огънъ въ главитѣ разсждѣкъ суши,
че молния свѣти въ очи накървени,
че мѣстъ, мѣстъ кръвнишка жадуватъ души.

Строфата е характерна и съ живия — до
осезаемостъ — психологически рисунѣкъ: кар-